

[Vejdahl]

en formodning om, at antallet af tvangsauktioner havde toppet, men sådan gik det ikke. Vi har i statsministerens svar i dag hørt tallene for 1989 sammenlignet med 1982.

Antallet er foruroligende tæt på tvangsauktionstallet fra de første par år i 1980'erne. Det er i sig selv et faresignal, og sammen med det kan vi nu se, at flyttemønsteret ændrer sig og ejendomsomsætningen går ned. Det er svært at sælge sin bolig. Der bliver også bygget færre ejerboliger både forholdsmæssigt og reelt, end der gjorde tidligere.

Når vi sammenvejer disse ting, vækker de bekymring i Venstre. Det bekymrer os, fordi det giver de enkelte familier vanskeligheder, og det bekymrer os, fordi det forrykker balancen på boligmarkedet. Valgfriheden er ikke længere så reel, som vi kunne ønske os.

Årsagerne er mange. Det er der lavet undersøgelser om. Analyseinstituttet AIM havde i december 1989 lavet en undersøgelse for Realkreditrådet, der bl.a. siger, at over halvdelen af de adspurgte mente, at de var blevet dårligt vejledt af deres rådgivere. Altså er en for dårlig rådgivning en hovedårsag til miseren, hvis vi skal tage undersøgelsen for pålydende. Hvis det er rigtigt, ligger der en stor opgave og venter på dem, der rådgiver huskøbere.

Der er også boligejere, som har disponeret for dristigt, og her kan jeg høre, at jeg også er enig med statsministeren. Det var en sådan bemærkning, der var kildematerialet til det avis-citat, som fru Kirsten Jacobsen kunne slå mig i hovedet med her fra talerstolen først i debatten.

En anden hovedårsag er utvivlsomt den kraftige nedgang i inflationen, men denne nedgang har jo været regeringens målsætning, fordi høj-inflationen, som vi har oplevet til fulde, havde andre mindst lige så negative virkninger.

Derfor må signalet utvetydigt være, at danskerne må indstille sig på et samfund med lavere inflation, og jo før man tager bestik af den situation, jo lettere bliver overgangen.

Ikke mindst disse ting i forening er baggrunden for den boligaftale, som blev indgået i sidste uge mellem regeringen, Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti.

Jeg kan på Venstres vegne helhjertet støtte aftalen og selvfølgelig også den dagsorden, som vi er medforlagsstillere til. Justeringerne og forbedringen af tvangsauktionsloven tror vi bevirker, at vi når op på tallet 5.000 og måske også

højere. Nu gælder det om at få fortalt de boligejere, der har fået afslag, at de skal prøve igen.

Tilsagnet om, at justitsministeren til efteråret kommer med et lovforslag, som skal smidiggøre tvangsauktionsproceduren, hilser vi med tilfredshed. Den mulighed, der gives for at ombytte allerede optagne 20-årige mikslån med 30-årige mikslån i løbet af næste årti, er en stor operation på kapitalmarkedet. For den enkelte boligejer vil det kunne give en lavere terminsydelse, og måske er det det, der skal til for at kunne blive boende. Men også her har de fleste brug for en kvalificeret individuel rådgivning. Den er der for øvrigt mange der er i stand til at give.

Den midlertidige forlængelse af ejerskiftelån fra 20 til 30 år og fritagelsen for stempelafgifter frem til den 1. september i år er det element i aftalen, som koster penge, men som også er det, som sætter gang i ejendomsomsætningen. De foreløbige meldinger tyder allerede på, at signalet giver nyt mod på ejendomsmarkedet, og så er hensigten nået. Der er i forliget skaffet finansiel dækning for beløbet, og det er vi naturligvis tilfredse med.

De allerfleste familier i Danmark er på en eller anden måde på godt og ondt berørt af den boligpolitik, som føres. Mange familier vil blive mere eller mindre berørt af den aftale, som er indgået mellem regeringen, Fremskridtspartiet og Kristeligt Folkeparti, og af den følgelovgivning, som i de nærmeste dage skal behandles i Folketinget, og som forhåbentlig kan samle bred tilslutning.

Jeg håber i hvert fald på loyal og aktiv medvirken fra forligspartierne, selv om fru Kirsten Jacobsen anslog en lidt aggressiv tone i sin tale herfra. Det glæder mig også, at Socialdemokratiet tilslutter sig principperne i aftalen. Det er vort håb i Venstre, at denne aftale vil befordre en tiltrængt normalisering på boligmarkedet. Det er i bund og grund en nødløsning. Det understreges af de tidsfrister, som er sat for de enkelte aktioners gennemførelse, men nødløsninger kan jo i allerhøjeste grad have deres berettigelse som f.eks. i dette tilfælde.

I Venstre synes vi, at ejerboligen – parcelhuset – er en god boligform. Spurgte vi den brede befolkning, hvad den synes, vel at mærke hvis valgmuligheden er reel, ville langt størsteparten være enig med os. Også af den grund er det vigtigt, at der i fremtiden kan skabes flertal for